

СЕКЦІЯ 2 АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

**Адамович П.
ГФВП НТУ «ХП»**

КРАЄЗНАВСТВО ЯК СПОСІБ ВИВЧЕННЯ ІСТОРІЇ РЕГІОНУ. НА ПРИКЛАДІ ІСТОРІЇ СЛАВОВА

Краєзнавство – вагома сфера у розвитку історичних знань українського суспільства. Краєзнавчі дослідження збагачують фонди музеїв, розширюють кількість публікацій науково-популярного характеру в бібліотеках. Дослідження краєзнавців слугують матеріалом для роботи істориків. Активним напрямком у краєзнавчих дослідженнях є вивчення історії певного населеного пункту – села або міста. Село тривалий час уособлювало в собі стиль

українського життя. Про одне з таких сіл – з тривалою історією та давніми традиціями розповідає наше дослідження.

Історія Славова, в урочищі Кувдоби, розпочинається в добу скіфського періоду, коли на цьому місці було перше поселення. За переказами село одержало назву на честь великої перемоги над ворогом. В письмових джерелах село згадується під 1650 роком. Біля села знаходиться 18 курганів-могильників, які зі слів найстаршого жителя села Задорожного Йосипа Микитовича є могилами жителів села слов'яно-язичеського періоду. Колись за його пам'яті їх було 36 і лишилась лише половина. Колись село називалось Ставів. Напевно навколо села були стави, а до наших днів лишилися лише болота і заболочені місця. Він розповідав, що в урочищі Кувдоби стояла церква, яка пішла під землю, потонула ніби пам'ять про ті давні, героїчні для села і його жителів дні.

Село зростало протягом ХІХ ст. Тут працювала школа, відбувались ярмарки. В часи української революції 1917–1921 років село потрапило у вир подій. Так, жителі села Петро Боровський, Степан Литвинчук, Клим Герасименко воювали в Червоній армії і навіть були нагороджені М. С. Будьонним. В грудні 1929 р. в селі було створено колгосп імені 12-річчя Жовтня. Його фундаторами були А. Крушевський, Д. Полюх, Ф. Сендер та ін. В 1931 році село було майже повністю колективізоване. Але не обминув Славів і голод 1933 року. В селі померло майже 300 чоловік (зі слів тодішнього секретаря сільської Ради Якобчука Володимира Тимофійовича), траплялось людоїдство.

Страшної трагедії зазнали жителі села під час Радянсько-німецької війни. До весни 1943 року дві третіх жителів села було виселено в Барашівський район. З села було забрано 20 юнаків і дівчат на працю в Німеччину (з них 5 чоловік не повернулось). При звільненні села від нацистів десятки людей були мобілізовані в Радянську Армію. З них 37 чоловік загинули. Нагороджені бойовими орденами – Й. Задорожний – орденами Червоної Зірки і Слави ІІІ ступеня, П. Баранівський – орденом Червоної Зірки, А. Протасевич – орденом Слави ІІІ ступеня. Навіть стислий огляд історії села демонструє чимало подій, вивчення яких може зацікавити істориків. В цьому плані, наш огляд ми сприймаємо як спробу викликати таке зацікавлення.